

Paldiskis, 26. III. 31.

Armsad sõbrad.

Palju, palju tärne armsa kirja eest samina-
ri mälestuseks. Suureks üllatuseks oli mi-
nule ka ilus lillikow, mis oli saadetud
Tartus ja Rakveres viibivate endiste kas-
vandike poolt. Nad olid aegsasti kox-
kuäärenud sinise noorsoo ühingu ja
võtte esindaja andis lilled minule üle!
Kuiagi ühelt poolt on valus meelde tuletada
seda üllatust, mida pidime kõin kannu-
tama möödunud aastal, on süüsi suur
trüöst sellel, et meie end. kasvandikest
nii kalliks peavad mälestisi „valgest ma-
jast“. See teadus kinnitab, et tõesti ei
ole surmeid see raum, mis meid kõin ühen-
das ühes armsaks perek. ja mis meid jäh-
tis edasi kõrgemale, paremale. Nüguant
täotahet ei leidu igalpool, ja ma pean

ütleva enda kohtagi, et ei ole enam
seda suuremist hoozu ja rõõmust, mis
otsu sündis tolle võim. Tõn karalokult,
mis Teha tuleb, aga see on siiski nagu
tuhetöö! Si või veel rüütseda praeguste
õpilaste üle, kui võrrelda neid teiste kes-
koolide õpilastega, aga meie end. karva-
duskude ots ei ole neil suurt vää-
rust. Ja meie praeguse koolimaja on
ka halb, mitte valge! Sidesid Võrre
ei saa ma veel katkestada. Tunnan, et
elan siin ajutiselt, ja seepärast jätsin
omad asjad suuremalt jaolt Võrru
oma uude korterisse. Puhade vaheljal
sõidan siit ära ja tahan Võrru puhata.
Sääl on armas, kadune õhukond.

Väga armas oli ka lugeda, et meie
perest praegu õjib sõjaväelisi sõjaväelisi kolm
tuhet liiget! Soovin Teile kõigile

õnneliku tulejõudmist, et võiksite
jälle anda tööle haridusepöallul. Loodetavasti ei ole veel ole õppeaste nii karm
õpetajate vastu kui see oli 1930. a.
Koha leidmiseks on lootusi, kui aga
vabamate õigel ajal.

Veel kord südamelik Fime soojate
tunnete eest! Olge hästi, olge terved.

Sojje käepigistusega
Teie

Jõhain